

referat

KAJ SE ZGODI PO SMRTI?

Vsakemu od nas je že umrl kakšen znanec ali celo ljubljena oseba. V takih trenutkih se začnemo spraševati kaj sploh smrt je in ali je smrt resnično konec življenja.

V tem referatu bom predstavil dva vidika smrti. Predstavil bom biološko in religiozno razlago smrti, pod religiozno razlago pa bom vključil tudi reinkarnacijo.

Upam, da bom s tem referatom pripomogel k razumevanju smrti, katera bo nas vse doletela, a je vseeno en izmed glavnih tabu tem v naši družbi.

KAZALO

Znanstvena razlaga smrti	5
Religiozna razlaga smrti.....	9
Reinkarnacija.....	10
Zaključek	13
Literatura	14

Človek se boji smrti, kot se otrok boji zakoračiti v temo, in tako kot pripovedke otroku ta naravni strah še povečujejo, povečujejo tudi strah pred smrtjo pri odraslih ljudeh.
(Eseji, O smrti, Bacon, Francis, 1561-1626)

Znanstvena razlaga smrti

V Wikipediji, prosti spletni enciklopediji sem našel znanstveno razlago smrti, ki se glasi:

Smrt (latinsko *mors*) označuje prenehanje življenjskih funkcij in dejavnosti organizma (torej rastlin in živali). Pri sesalcih smrt nastopi, ko se zaustavi srce, preneha dihanje in prekinejo se dejavnosti osrednjega živčnega sistema.

S to razlago seveda nisem bil zadovoljen. Po naključju sem v neki knjigi in celo na spletu našel delo Dimitrija Kralja. Predstavnika dela z naslovom *Dvigalo*, je zastavil t.i. *Model umiranja*, s katerim nas po izkušnjah nekaterih ljudi, seznanja z umiranjem in kaj se v tem času dogaja. Te izkušnje je združil z znanstvenimi dejstvi. Vsako izmed naštetih faz posebej izpostavi in razloži.

MODEL UMIRANJA

1.	Človek umira.
2.	V največji šibkosti sliši, kako ga razglašajo za mrtvega.
3.	Do njega prihaja neugoden hrup, zvonjenje ali brnenje.
4.	Obenem čuti, da se giblje po mračnem kanalu, predoru ali cevi. Nenadoma z nepopisnim olajšanjem in prijetnostjo začuti, kot da je izven lastnega telesa, vendar v še nespremenjeni okolici. Običajno gleda lastno telo iz oddaljenosti, največkrat od zgoraj kot zunanji opazovalec.

5.	Na poskuse reanimacije in tiste, ki se ukvarjajo z njegovim telesom, gleda iz neobičajno prijetnega položaja čustveno vzburjen.
6.	Postopno se privaja na neobičajno stanje. "Vidi", da še vedno ima telo", vendar se to razlikuje od materialnega telesa, ki ga je ravnokar zapustil.
7.	Naproti mu prihajajo drugi v pomoč. V njih prepozna sorodnike, prijatelje in znance, ki so umrli pred njim.
8.	Pojavlja se svetloba, ki dobiva obliko bitja, toplega, prisrčnega duha, polnega ljubezni. To bitje mu brez besed z neposrednim prenosom misli ukaže, naj oceni svojo preteklost in mu kaže panoramo trenutkov iz življenja. Vse to se odvija v trenutku.
9.	Občuti, kot da se približuje meji, ki jo razume kot mejo med zemeljskim in drugim življenjem. Nastopi dilema prekoračiti jo ali se vrniti. Sproščen, brez bolečin in težav, v stanju nepopisne blaženosti in prevzet z občutkom radosti, umirjenosti in nenavadnimi doživljaji sene želi vmiti. Občuti vznemirjenost in kljub želji, da bi šel, se vendar naenkrat znajde v svojem materialnem telesu in nadaljuje dotedanje življenje.
10.	Ko poskuša doživljaje opisati drugim, naleti na težave, in če mu nekako le uspe ustrezneje izraziti, kar je preživel, ga ljudje ne jemljejo resno in se mu smeji.
11.	Ta izkušnja temeljito spremeni njegovo življenje spremeni pa tudi njegov odnos do življenja in odnos do smrti.

Najbolj zanimiva faza mi je pojav svetlobe, t.j. sedma faza, zato bom to fazo opisal. S postopnimi rekombinacijami se dipoli spomina, ki odražajo zapise še iz dobe prihoda na svet, sedaj praznijo in evocirajo spomin na predzavestno dobo, ki se sedaj pojavlja kot faza umiranja.

Potem, ko je rekombinirani zapis »evociral« spomin na neposredni začetek rojstva, kar se v trenutku umiranja doživlja kot »prehod skozi predor«, pride prej ali slej do razpada dipola tistega dela zapisa, ki se tiče zadnjega dela rojstva, zapisanega v spomin z močnim »blokiranim« polarizacijskim področjem. To je tisti nenadni, prvi neposredni vpliv zunanjega okolja, ki s pljuskom ionov - nosilcev nabojev in fotonov s prihodom na svet označi »skok« v novo okolje, kar se kot specifičen impulz v trenutku rojstva odrazi na notranji bioaktivnosti, pa tudi kot močna reakcija usklajevanja organizma s tako okolico in zabeleži v spomin šele rojenega organizma kot enkratna, specifična izkušnja. Vendar ta zapis nastaja in ostaja samo v podzavesti, ker se zavest izoblikuje šele kasneje. Nastane zapis, katerega reprodukcija se šele v trenutku »tik pred smrtjo« notranje odrazi kot »svetla krogla«, kot »bitje svetlobe«, a interakcija tega najzgodnejšega zapisa, ki se s kasnejšim razvojem možganov verjetno tudi sam modificira s kasneje nastalimi zapisi ali, mogoče interakcija depolarizacije tega zapisa z depolarizacijo kasnejših zapisov in rekombinacijskimi procesi drugih vsebin spomina, če se že istočasno zgodi tudi tak slučaj, se bo odrazila na notranji doživljanj v obliki relacij, med »bitjem svetlobe« in »dogodkov iz spomina«. »Bitje svetlobe« kaže retrospektivo dogodkov iz življenja umirajočega in »sprašuje«..., vse z neposrednim prenosom misli, brez besed. Z usihanjem in prekinitvijo tudi teh občasnih tokov, ki jih povzročajo zaostali lokalni bioelektrični naboji v ionskih tokovnih krogih, se podira tudi stabilnost dipolov spomina. Ti so edino preostalo naelektrenje. Začnejo se po vrsti prazniti. Tako vzdržujejo samo še takšne elektrobiološke tokove, ki so sposobni z občasnim prehodom skozi možgane vzdrževati obliko zavesti in notranjega doživljanja kot edino preostalo obliko skoraj ugaslega življenja.

Če torej povzamem in poenostavim. Pojav svetlobe je dejansko le naključen splet spominov, ki se nam prikažejo, ko umiramo. Ti spomini, konkretno za primer pojava svetlobe, bi naj nastali, ko še nismo imeli razvite zavesti in so enkratni – v tem primeru je krivec prva izpostavljenost svetlobi t.j. rojstvo. V fazi razpadanja osrednjega živčevja, se elektroni in ioni bolj ali manj nekontrolirano gibljejo in posledica tega so ravno ti prividi.

Elektrobiološka razlaga umiranja in smrti kaže smrt kot definitivni konec življenja. Življenje v biološkem smislu je elektroaktivnost, ki se kaže v spontanem vzdrževanju elektrobioloških tokov po organizmu in ti z umiranjem neponovljivo prenehajo.

In kdor se ob koncu življenja, ko zapusti telo, spominja samo Mene, postane v trenutku po naravi enak Meni. O tem ni nobenega dvoma.

(Bhagavad-gita kakršna je, 8.5)

Religiozna razlaga smrti

Religija je (s sociološkega vidika) vedno imela funkcijo, ki nam je opisovala oz. pomagala doumeti stvari, katerih niso razumeli, npr. razni vremenski pojavi, nastanek sveta, začetek življenja itd. Jasno je, da take stvari danes razumemo in jim bolj ali manj ne izkazujemo več strahospoštovanja. Kljub našemu znanstvenemu napredku, pa še vedno ne razumemo določenih pojavov, v večini primerov se jih celo izogibamo. Nepojasnjene stvari, kot so telepatija, telekineza, eksorcizem, ljudi, ki se spominjajo prejšnjih življenj in podobno se enostavno izognemo na način, da izkazujemo globoko skeptičnost, oz. se opiramo na znanost. Velikokrat pa pozabljamo, da smo že sami imeli podobne izkušnje. Veliko mojih znancev pogosto doživlja dejavuje, so imeli srečanja z duhovi. Pa vseeno raje verjamemo znanosti. Znanost ima v takem smislu celo podobno vlogo kot jo ima religija. Manj komplicirati in bolj jemati za samoumevno to, kar nam pravijo drugi.

Pa poglejmo, kaj *teozofija kot najbolj splošen filozofski in religijski nauk govori o smrti.

Človek je nesmrten - resnični človek je duh, njegovo telo pa le instrument. Zato mora človek vsako stvar obravnavati s stališča duha. Tisto, kar običajno imenujemo človeško življenje, je le dan v človekovem resničnem in širšem obstoju. Tako smrt ni konec življenja, ampak le prehod iz ene oblike obstoja v drugo. Človek ima za seboj neskončno evolucijo, pred seboj pa čudovito prihodnost, v kateri bo vsako človeško bitje doseglo zastavljen cilj - spojitev z lastno božanskostjo.

Eterični dvojnik je oblikovan iz bolj redke in fine materije od tiste, ki je zaznavna naših pet čutov, vendar materije, ki še vedno pripada fizični ravni, na katero je omejeno njeno delovanje. To je stanje fizične materije, ki se nahaja takoj za našimi, »trdnim, tekočim, plinastim« stanjem, za stanji, ki sestavljajo goste dele fizične ravni.

Zakaj se veliko ljudi pridružuje teozofski razlagi duše (eterični dvojnik) je zelo lahko doumljivo. Enostaven dokaz nam dokaže, da je ta nauk dejansko realen in mogoč. Poglejmo človeka, ki je izgubil ud. Le-tega bo čutil in ga bo bolel, čeprav ga nima več. Tudi medicina ne more dokazati, zakaj se to dogaja. Tudi moj bližnji prijatelj je izgubil precejšen del leve dlani že pred nekaj leti in še dlan vedno čuti, kot bi jo še imel.

**teozofija -e ž (î) 1. rel. nauk o dojetanju božanstva na osnovi nadnaravnega navdiha, razsvetljenja, skrivnostnih neposrednih stikov: elementi teozofije pri grških, nemških filozofih; teozofija, misticizem in*

okultizem 2. filoz. na taki osnovi temelječ nauk o božanski resnici, katere ostanke vsebujejo vse vere, o razvoju s ponovnimi utelešenji in o enakosti vseh ljudi (SSKJ)

“Neka izmenjava, kot recimo, Dneva in Noči, Življenja in Smrti, Spanja in Budnosti, je tako splošno dejstvo, tako popolnoma univerzalno in brez izjeme, da je mogoče z lahkoto dojeti, da v njem vidimo enega izmed absolutno temeljnih zakonov univerzuma”

(Tajni Nauk, Vol. I., str. 45)

Reinkarnacija

reinkarnacija -e ž (è-á) v nekaterih religijah *ponovno utelešenje duše umrlega v drugem bitju*

Nauk o reinkarnaciji uči, da se duša po smrti vrne v tostransko življenje v nekem drugem telesu. Človek ima torej več življenj. Njegova duša se zaporedoma združuje z različnimi telesi. Zaradi vpliva vzhodnih religij danes mnogi odkrivajo reinkarnacijo.

Uči, da nismo le telo, ampak smo duhovna bitja, ki le-ta telesa nadzorujejo. Potemtakem, je telo umirljivo, duša pa nadaljuje krog rojevanje in umiranja.

Reinkarnacija je boleč krog, ki ga lahko prekinemo le z duhovnim načinom življenja. Le tako lahko preidemo v Nadsvet.

»Umreti in spet se roditi – to ni niti najmanj prijetno ... Zavedamo se, da bomo morali po smrti znova vstopiti v maternico, in lahko se zgodi, da bomo ubiti, kajti danes matere ubijajo otroke v maternici.«

Šrila Prabhupada

Reinkarnacija kot nauk je vključen v številna verstva z rahlimi odstopanji. Hinduizem, Budizem, Gibanje Krišne, so le nekateri primeri.

Rešiti se reinkarnacije je zelo težko. Gibanje Krišne trdi, da mora človek biti vzgojen v verovanju v Krišno. Naši starši morajo biti verniki Krišne, če ne, pozabimo na Boga po rojstvu.

Temeljni vzrok za Reinkarnacijo, kot za celotno manifestacijo, je želja po dejavnem življenju, želja po čutnem obstoju. Globoko bistvo narave, očitno v svojih delovanjih, vendar nerazumljivo glede izvora in razloga, se objavlja kot "zakon periodičnosti". Povsod sta plima in oseka, ritem, ki je sistola in diastola. Podobno razlagajo v taoizmu, kjer stvar razlagajo z jinom in jangom.

Nauk o reinkarnaciji je bil do sredine prejšnjega stoletja stvar vere ali osebnega prepričanja, danes pa predstavlja eno od znanstvenih hipotez, s katero skušajo razložiti izkušnje otrok, ki se spominjajo svojega preteklega življenja, njihova nenavadna nagnjenja, talente, načine vedenja, osebnostne motnje, telesne okvare in bolezni, ki jih ni mogoče pojasniti s pomočjo psihologije, medicine, genetike ali jih pripisati vplivom okolja. Dr. Ian Stevenson, psihiater iz Virginije, je zbral več kot 3000 pričevanj otrok, ki trdijo, da se spominjajo preteklega življenja. 35 % otrok ima poleg spominov tudi eno ali več telesnih znamenj, ki so povezana z načinom, kako so umrli.

Sprejeti nauk o reinkarnaciji bi pomenilo revolucijo v znanosti in v pogledu na življenje. Reinkarnacija predpostavlja, da poleg fizične obstaja še neka druga raven bivanja, da človek ni le telesno, temveč tudi duhovno bitje, in da poleg biološke evolucije obstaja tudi evolucija zavesti.

Izhodiščne predpostavke nauka o reinkarnaciji so naslednje:

- Človekova individualnost se izraža na več ravneh: fizični, energijski, čustveni, miselni in duhovni.

- Po smrti fizičnega telesa človek biva naprej v svojem psiho-energijskem telesu in ohrani svojo identiteto, svoje čustvovanje in mišljenje; izgubi pa stik s fizičnim svetom, ki je možen edino preko fizičnega nosilca oz. fizičnega telesa.
- Po določenem času bivanja v psiho-energijski realnosti se psiho-energijski človek znova utelesi - poveže s fetusom.
- Kot kažejo raziskave obsmrtnih izkušenj, se človekova zavest o sebi ob tem, ko zapusti fizično telo, zbistri in razširi, medtem ko se pri utelešenju zavest zamegli in zoži (Platon je govoril o tem, da duša, preden se rodi, pije iz reke pozabe). Pri nekaterih otrocih ta proces zameglitve zavesti zakasni in prav njihove izkušnje današnji znanosti ponujajo okno, skozi katerega bo lahko, če bo to želela, pogledala in vstopila v svet, ki se morda nahaja onkraj fizične resničnosti.

Otroci, ki se spominjajo preteklega življenja, obsmrtne izkušnje, nemoč, da bi pojasnili vzroke številnih zdravstvenih in psiholoških težav, nemoč, da pojasnimo, kako delujejo bioenergija, telepatija, telekineza, kako moč misli in molitve vpliva na telo - vse to kliče po znanstveni revoluciji, po novi paradigmi. Po prenovi ali vsaj dopolnitvi pa kličejo tudi religiozni nazori Zahoda.

Zaključek

Smrt je del našega življenja in to moramo razumeti. Ali bomo verjeli zdravnikom, filozofom ali župnikom, pa je naša izbira. Sam se glede na moje izkušnje s smrtjo in nadnaravnim pridružujem teozofski razlagi smrti, saj le-ta odgovarja na vsa moja vprašanja in to na način, ki se sklada z izkušnjami.

Možno pa je tudi to, da smo ljudje dejansko le organizmi, brez duše in da so vsa filozofski in religiozni nauki le sredstvo stabilizacije družbe in da je smrt res konec. To pa je stvar prepričanja.

Pridružujem pa se reku, ki ga pripisujejo Nikoli Tesli: "Ko bo znanost začela raziskovati nematerialne pojave, bo v desetih letih napredovala bolj kot v stoletjih svojega razvoja."

Literatura

1. spletna stran: <http://www.cdk.si/soutripanje/st41/reinkarnacija.htm>
2. spletna stran: <http://www.teozofija.info/ReinkarnacijaAB.htm#Ugovori>
3. Pot popolnosti – A.C. BHAKTIVEDANTA SWAMI PRABHUPADA (založnik – Albin Avguštin)
4. Wikipedia
5. SSKJ
6. Splošno znanje in razgledanost
7. Lastne izkušnje